

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 11574-28/2015-ERU

V Jihlavě dne 25. října 2018

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24-26, 110 00 Praha 1 - Nové Město, IČ: 273 86 732 (dále též „účastník řízení“), proti výrokům I. a II. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 11574-21/2015-ERU ze dne 16. dubna 2018 (sp. zn. KO-11574/2015-ERU), kterým byl účastník řízení shledán vinným ze spáchání 22 správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterých se dopustil užitím klamavé obchodní praktiky ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že v období od 19. prosince do 20. prosince 2013 jako prodávající vůči 21 zákazníkům ve vztahu k 22 odběrným místům uvedl v rámci nahrávaného telefonního hovoru nepravdivý údaj ohledně možnosti zastavení probíhajícího procesu změny dodavatele, za což mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 300 000 Kč, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24-26, 110 00 Praha 1 - Nové Město, IČ: 273 86 732, proti výrokům I. a II. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 11574-21/2015-ERU ze dne 16. dubna 2018 (sp. zn. KO-11574/2015-ERU) se zamítá a toto rozhodnutí se v napadeném rozsahu potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

Energetický regulační úřad na základě kontrolních zjištění uvedených v Protokolu o kontrole č. [REDAKCE], č. j. 00476-39/2014-ERU, ze dne 12. listopadu 2014, získaných v rámci své dozorové činnosti, zahájil s účastníkem řízení dne 31. prosince 2014 správní řízení ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona

o ochraně spotřebitele, vymezených v Oznámení o zahájení správního řízení č. j. 12046-1/2014-ERU ze dne 30. prosince 2014. Toto řízení bylo následně dne 23. prosince 2015 spojeno se správním řízením pod sp. zn. KO-11411/2015-ERU (zahájeným dne 21. prosince 2015 ve věci agresivních a klamavých praktik vůči zákazníkům [REDAKCE]) do společného řízení vedeného pod sp. zn. KO-11574/2015-ERU.

V rámci řízení Energetický regulační úřad samostatným rozhodnutím č. j. 11574-7/2015-ERU ze dne 13. prosince 2016 ohledně skutků popsanych v Oznámení o zahájení správního řízení č. j. 11411-1/2015-ERU ze dne 21. prosince 2015 uznal účastníka řízení vinným ze spáchání 2 správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spočívajících v klamavé obchodní praktice dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a uložil mu úhrnnou pokutu ve výši 30 000 Kč. Ohledně podezření ze spáchání správních deliktů spočívajících v agresivní obchodní praktice pak Energetický regulační úřad řízení zastavil. Výroky o vině, uložení pokuty a nákladech řízení pak byly k rozkladu účastníka řízení potvrzeny rozhodnutím Rady č. j. 11574-11/2015-ERU ze dne 21. června 2017 a staly se pravomocnými dne 4. července 2017.

Dne 10. ledna 2018 Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 11574-12/2015-ERU ve vztahu ke skutkům popsáným v Oznámení o zahájení správního řízení č. j. 12046-1/2014-ERU ze dne 30. prosince 2014 zastavil řízení ohledně skutku týkajícího se zákazníka [REDAKCE]. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. ledna 2018.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 11574-21/2015-ERU ze dne 16. dubna 2018 shledal účastníka řízení vinným ze spáchání předmětných 22 správních deliktů spočívajících v užití klamavé obchodní praktiky, a uložil účastníkovi řízení úhrnnou pokutu ve výši 300 000 Kč.

Ohledně 22 správních deliktů spočívajících v užití agresivní obchodní praktiky a dalších 251 skutků spočívajících v požadavku plateb za dodávky neobjednaných služeb tak, jak byly popsány v Oznámení o zahájení správního řízení č. j. 12046-1/2014-ERU ze dne 30. prosince 2014, Energetický regulační úřad řízení zastavil.

K výrokům o vině a uložené pokutě Energetický regulační úřad po stránce skutkové uzavřel ve shodě s kontrolními zjištěními uvedenými ve výše uvedeném Protokolu o kontrole č. [REDAKCE] tak, že účastník řízení všem 21 zákazníkům v předmětných 22 případech uvedl v rámci nahrávaných telefonních hovorů nepravdivý údaj ohledně nemožnosti zastavit v daném okamžiku, tj. ve dnech 19. a 20. prosince 2013, proces změny dodavatele, a to přesto, že takový proces bylo možné v rámci systému operátora trhu zastavit do 14:00 hodin dne 23. prosince 2013. Ve vztahu k těmto zákazníkům účastník řízení doručil společnosti CENTROPOL ENERGY, a.s., odstoupení od smluv z důvodu změny ceny elektrické energie a ve dnech 11. a 12. prosince 2013 v systému operátora trhu podal žádosti o provedení změny dodavatele od 1. ledna 2014. Několik tisíc zákazníků však následně od smlouvy uzavřené s účastníkem řízení odstoupilo, přesto ohledně minimálně 283 odběrných míst z těch, kde došlo k odstoupení, byla změna dodavatele provedena, když účastník řízení odběratelům sdělil, že se nemusí obávat sankcí ze strany předchozího dodavatele. Energetickému regulačnímu úřadu bylo doloženo, že 21 z těchto zákazníků oslovoval účastník řízení výše uvedenými telefonními hovory s uvedením nepravdivých údajů

a tvrzením, že u nich dojde k demontáži elektroměru, když jako řešení bylo prezentováno zrušení odstoupení od smlouvy uzavřené s účastníkem řízení. Na základě uvedených informací se pak dotčení zákazníci rozhodli zrušit odstoupení od smlouvy s účastníkem řízení a odebírat od něj elektřinu od 1. ledna 2014.

Po právní stránce pak Energetický regulační úřad dané jednání kvalifikoval jako klamavou obchodní praktiku spočívající v užití nepravdivého údaje, které bylo v rozporu s požadavky odborné péče a způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování zákazníků tak, že mohli učinit rozhodnutí, které by jinak neučinili, tj. jako klamavou obchodní praktiku dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Účastník řízení užitím této klamavé praktiky porušil zákaz daný § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a dopustil se tak v daných případech správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Při stanovení výše udělené pokuty Energetický regulační úřad v souladu s § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), použil zákonnou úpravu ohledně určení druhu a výměry správních trestů podle tohoto posledně uvedeného zákona, neboť to je pro účastníka řízení výhodnější z důvodu možného užití ustanovení o mimořádném snížení pokuty či upuštění, resp. podmíněnému upuštění od uložení správního trestu, kteréžto právní úprava platná v době spáchání předmětných správních deliktů neumožňovala.

Konkrétní výši pokuty pak Energetický regulační úřad stanovil s přihlédnutím k tomu, že se účastník řízení dopustil předmětných správních deliktů před tím, než byl pravomocně shledán vinným ze spáchání dalších třech správních deliktů a potrestán uložením pokuty ve výši 5 000 Kč v případě správního deliktu dle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona, resp. 30 000 Kč v případě dvou správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za použití zásady absorpční tak účastníkovi řízení udělil za spáchání 22 správních deliktů úhrnnou pokutu ve výši 300 000 Kč, kterou měl i vzhledem ke zjištěným hospodářským výsledkům účastníka řízení za přiměřenou a nelikvidační.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí doručeného účastníkovi řízení do datové schránky dne 16. dubna 2018, podal účastník řízení dne 2. května 2018 rozklad, který následně dne 21. května 2018 doplnil.

Účastník řízení především namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav. V řízení nebylo prokázáno, že by všichni předmětní zákazníci byli v okamžiku sjednávání smluv s účastníkem řízení spotřebiteli, tj. že nejednali v rámci své podnikatelské činnosti či v rámci samostatného výkonu svého povolání. Pokud se nejednalo o spotřebitele, pak nemohlo dojít ke spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Nebylo rovněž prokázáno, že by předmětné smlouvy byly uzavřeny mimo prostory obvyklé k podnikání, pak by ovšem zákazníci nemohli od smluv odstoupit podle § 11a odst. 2 energetického zákona, ve znění účinném do 31. prosince 2015. To ostatně prvostupňový správní orgán potvrdil na str. 32 napadeného rozhodnutí. Tyto skutečnosti Energetický regulační úřad pouze presumoval. Pokud Energetický regulační úřad spatřoval ovlivnění zákazníků v tom, že tito vzali svá odstoupení od smlouvy zpět, tak není zřejmé, že toto právo vůbec zákazníkům svědčilo.

Dále pak účastník řízení namítal nesprávnost a nepodloženost závěrů Energetického regulačního úřadu ohledně možnosti ovlivnění obchodního rozhodnutí předmětných zákazníků vytykány jednáním účastníka řízení, a dále, nesprávnost vymezení počtu vytykánych správních deliktů podle počtu odběrných míst, nikoli podle počtu zákazníků a realizovaných volání. Pokud se jednomu zákazníkovi sdělovaná informace týkala dvou odběrných míst, pak to nebylo možné vyhodnotit jako dva správních delikty, ale pouze jako správních delikt jeden.

Účastník řízení rovněž namítl procesní vadu spočívající v porušení jeho procesních práv, konkrétně porušení zásady zákazu sebeobviňování, ke kterému mělo dojít užitím důkazů získaných Energetickým regulačním úřadem na základě vyžádání od účastníka řízení v rámci provádění kontrolní činnosti předcházející předmětnému správnímu řízení, a to pod pohrůzkou udělení sankce v případě jejich neposkytnutí, aniž by byl účastník řízení poučen o možnosti odmítnout poskytnutí vyžádaných podkladů pro případ, že by si účastník řízení jejich poskytnutím mohl přivodit správních postih.

Konečně účastník řízení namítl nepřezkoumatelnost a nedůvodnost závěrů ohledně výše uložené pokuty, poukázal na nedodržování zákonných lhůt pro rozhodnutí ve věci ze strany Energetického regulačního úřadu (v důsledku čehož od údajného spáchání přestupků uplynulo několik let) a navrhl, aby byly výroky I. a II. napadeného rozhodnutí jako nezákonné zrušeny a řízení vedené v této věci zastaveno.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a s předepsanými náležitostmi. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

Rada má skutkové závěry Energetického regulačního úřadu, na kterých postavil své odůvodnění výroky I. a II. napadeného rozhodnutí, za relevantní a odpovídající shromážděným podkladům a provedenému dokazování. Závěr, že účastník řízení v případě 22 odběrných míst a vůči 21 zákazníkům uvedl ve dnech 19. a 20. prosince 2013 v rámci nahrávaných telefonních hovorů nepravdivý údaj ohledně nemožnosti zastavit v daném okamžiku proces změny dodavatele, přestože takový proces bylo možné v rámci systému operátora trhu zastavit až do 14:00 hodin dne 23. prosince 2013, má Rada za spolehlivě zjištěný a ani sám účastník řízení proti tomuto závěru konkrétně nebrojil. Možnost zastavit proces změny ještě později, konkrétně do 27. prosince 2013, jak uvádí sám Energetický regulační úřad na str. 26 napadeného rozhodnutí, na správnosti uvedených závěrů nic nemění.

Ze shromážděných podkladů v rámci kontrolní činnosti je zřejmé, že všech 21 dotčených zákazníků uzavřelo s účastníkem řízení smlouvu jako fyzická osoba s uvedením svého data narození jako identifikátoru ve smlouvě, a to pro odběrná místa s parametry obvyklými pro běžné domácnosti, někde je ve vyúčtování přímo uvedena distribuční sazba ■. Žádný z uvedených odběratelů neměl ani ve smlouvě ani ve vystavených fakturách uvedeno identifikační číslo. Naopak v řízení nevyšlo najevo nic, co by svědčilo o tom, že by tito

zákazníci uzavřeli předmětné smlouvy v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání. Podmínku jednání „v rámci“ podnikatelské činnosti nebo samostatného výkonu povolání bylo přitom i v daném případě na konci roku 2013 třeba vykládat z hlediska účelu sjednaných dodávek elektřiny, tedy v souladu se směrnicí Rady 93/13/EHS, která definuje spotřebitele v článku 2 písm. b) jako fyzickou osobu, která jedná pro účely, které nespádají do rámce její obchodní nebo výrobní činnosti nebo povolání. Pokud účastník řízení neoznačil konkrétní smlouvu (a neodkázal na její obsah), která byla dle jeho názoru sjednána nikoliv se spotřebitelem, ale podnikatelem, považuje Rada tuto námitku za účelovou, neboť z obsahu správního spisu se pochybnost o tom, že by dotčení zákazníci nebyli spotřebiteli, nepodává.

Z obsahu smluvní dokumentace ani dalších shromážděných podkladů nijak neplyne, že by dotčení zákazníci uzavřeli předmětné smlouvy v prostorách obvyklých pro podnikání účastníka řízení. Z jednání samotného účastníka řízení vůči dotčeným zákazníkům je přitom patrné, že je považoval za spotřebitele, kteří uzavřeli smlouvu mimo prostory obvyklé k podnikání, a takto s nimi v průběhu předmětného období i konzistentně jednal, jak správně poukázal Energetický regulační úřad na str. 27 shora napadeného rozhodnutí. To vyplývá především z obsahu monitorovaných telefonních hovorů, které shromáždil Energetický regulační úřad v rámci výkonu dozoru dozorové činnosti a jejichž obsah shrnul v příloze ke kontrolnímu protokolu č. j. 00476-39/2014-ERU. Účastník řízení žádnému z dotčených spotřebitelů ani sám nesdělil, že nemohou uplatnit právo na odstoupení od smlouvy podle § 11a odst. 2 energetického zákona.

Jak správně uvedl prvostupňový správní orgán na str. 24 napadeného rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2014-52, je při posuzování nekalých obchodních praktik přednostní posouzení nekalosti podle konkrétních zákonem stanovených znaků (dle přílohy č. 1 a 2 k zákonu o ochraně spotřebitele, následně podle § 5 nebo § 5a uvedeného zákona), až poté případně podle generální klauzule obsažené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 27. prosince 2015, platilo, že obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj. Tak tomu v daném případě nepochybně bylo. Zákon o ochraně spotřebitele před 28. prosincem 2015 pojem obchodní praktiky výslovně nedefinoval, nicméně ve smyslu definice obsažené v čl. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice č. 2005/29/ES“), bylo nutno za obchodní praktiku považovat „jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli“, tj. zjevně i jednání obchodníka týkající se uplatnění odstoupení od smlouvy ze strany zákazníka.

Pokud se dále prvostupňový správní orgán (v zásadě nad rámec věci) zabýval i naplněním znaků nekalé obchodní praktiky podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když na uvedené ustanovení se odvolává i účastník řízení, platilo podle něj v rozhodné době, že „Obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.“, když za obchodní rozhodnutí ve smyslu

čl. 2 písm. k) směrnice č. 2005/29/ES je každé jednání spotřebitele spočívající v „rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání“.

Ve smyslu výše uvedeného účastník řízení naplnil znaky § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele již tím, že ho užitím nepravdivé informace odradil od učinění odstoupení od smlouvy, resp. přesněji ho přiměl toto odstoupení vzít zpět, tj. ovlivnil spotřebitele v rámci rozhodnutí, zda tento učiní právní jednání směřující ke zrušení smlouvy. Z tohoto hlediska samozřejmě není vyloučeno, že by v konkrétním případě mohlo být zjištěno, že některému spotřebiteli právo na odstoupení od smlouvy ve smyslu § 11a odst. 2 energetického zákona nesevřdí, nicméně v daném případě byli spotřebitelé ovlivněni již v rozhodnutí příslušné jednání provést, bez ohledu na jeho případně následně posuzovanou oprávněnost. Ostatně okolnost údajné nemožnosti od smlouvy odstoupit účastník řízení v rozhodné době nenamítal a paušálně zákazníkům sděloval nepravdivé informace, aby je od odstoupení odradil. Již tímto jednáním byla skutková podstata nekalé obchodní praktiky naplněna. Dotčení spotřebitelé přitom byli zjevně přesvědčeni o existenci svého práva od smlouvy odstoupit, jinak by tak neučinili.

Rada přitom odmítá setrvalou argumentaci účastníka řízení poukazováním na nekalosoutěžní jednání společnosti CENTROPOL ENERGY, a.s., z něhož snad účastník řízení dovozuje dovolenost svého jednání vůči spotřebitelům v rámci jakési nutné obrany. Popisuje-li účastník řízení praktiky spočívající v přetahování zákazníků od konkurence (zároveň však z podkladů plyne, že se jednalo fakticky o jednání oboustranné a dle poznatků Energetického regulačního úřadu v praxi běžné nejen u výše zmíněné společnosti, čímž Rada nevyslovuje hodnocení tohoto jednání z hlediska právní úpravy nekalé soutěže), nemůže být takové jednání považováno za přiměřenou obranu v oblasti hospodářské soutěže tehdy, pokud bylo primárně zaměřeno proti spotřebitelům.

Závěr, že na základě výše uvedených nepravdivých informací ohledně nemožnosti zastavení procesu přechodu zákazníka k účastníkovi řízení se dotčení zákazníci rozhodli zrušit odstoupení od smlouvy uzavřené s účastníkem řízení, a tím od něj od počátku roku 2014 odebírat elektřinu, zcela odpovídá bezprostřední časové a logické návaznosti rozhodnutí zákazníků na předchozí poskytnutí nepravdivých údajů ze strany účastníka řízení.

K námitce nesprávnosti posouzení jednání účastníka řízení vůči zákazníkovi se dvěma odběrnými místy jako dvou správních deliktů, Rada uvádí, že vyhodnocení daného jednání jako spáchání dvou stejnorodých skutků (užití klamavé obchodní praktiky) v jednočinném souběhu (komunikace se zákazníkem zahrnující implicitně obě odběrná místa), shledala souladným s aplikovanou právní úpravou i obecnou právní doktrínou skutkové podstaty správního deliktu. Takové pojetí je nasnadě, neboť bylo pouze na vůli dotčeného zákazníka, zda a jak bude pod vlivem uvedení nepravdivé informace reagovat ohledně jednoho či obou odběrných míst, a nebylo možné vyloučit ani odlišnou reakci pro každé z nich. Oddělitelnost a dostatečná individualizace předmětných dvou skutků je tedy očividná.

Ohledně námítky porušení zákazu sebeobviňování tím, že byly v řízení použity podklady a důkazy získané od účastníka řízení v rámci kontrolní činnosti, Rada souladně se závěry Energetického regulačního úřadu považuje užití získaných podkladů a kontrolních závěrů ve správním řízení navazujícím na kontrolu za zákonem předpokládanou možností,

což mj. nepřímo plyne i z ustanovení § 51 odst. 4 správního řádu. Výklad předložený účastníkem řízení by prakticky vylučoval smysluplnou kontrolní činnost. Právo nevypovídat, jakož i právo nepředložit požadovanou listinu ve smyslu § 53 odst. 2 správního řádu, je nutně limitované. Pregnantně to vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. srpna 2015, č. j. 6 As 159/2014-52, cit. „Po účastníkovi řízení nelze požadovat, aby přiznal své protiprávní jednání či jinak své jednání či předložené podklady právně hodnotil. Pouhým vyžádáním skutkových vyjádření a již existujících listin a záznamů tedy nebyl v nyní posuzovaném případě stěžovatel nucen k sebeobvinění a jeho právo na spravedlivý proces zůstalo zachováno.“, a dále, cit. „Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci.“ Nejvyšší správní soud na podporu takového závěru uvedl i rozsudek Tribunálu (dříve Soud prvního stupně) ze dne 20. února 2001, Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise (T-112/98), resp. v něm obsažený závěr Tribunálu, cit. „Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonává tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.“

Rada tak shledala namítaný postup Energetického regulačního úřadu vůči účastníkovi řízení v rámci své kontrolní činnosti i následného správního řízení za standardní výkon dohledové a správní pravomoci, který v žádném ohledu nedosáhl takového charakteru či intenzity, které by bylo možné považovat za nucení účastníka řízení k sebeobviňování.

Výši udělené pokuty má Rada za zcela odpovídající závažnosti vytýkaného jednání, počtu souběžně spáchaných správních deliktů a konkrétním okolnostem spáchání deliktu, a to i s přihlédnutím k uděleným pokutám za souběžně spáchané správní delikty, o kterých bylo rozhodnuto dříve v tomto řízení. V tomto ohledu Rada neshledala závěry Energetického regulačního úřadu za nepřezkoumatelné, má však za nesprávný jeho závěr ohledně existence důvodných pochybností o tom, že účastník řízení v daném okamžiku informoval dotčené zákazníky o nemožnosti zastavení změny dodavatele elektřiny úmyslně. Možnost podání žádosti o ukončení procesu změny dodavatele do 14:00 hodin osmého pracovního dne po předání informací o prováděné změně dodavatele operátorem trhu byla dána Pravidly trhu s elektřinou stanovenými formou vyhlášky č. 541/2005 Sb., o Pravidlech trhu s elektřinou, zásadách tvorby cen za činnosti operátora trhu s elektřinou a provedení některých dalších ustanovení energetického zákona, v posledním platném znění (dále jen „Pravidla trhu s elektřinou“), které byl účastník řízení povinen znát, nadto jako profesionál působící v oboru, kdy provádění změn dodavatele patří mezi základní účastníkem řízení prováděné činnosti. Přitom z postupu účastníka řízení při oznamování změny dodavatele dotčených zákazníků bylo zcela zřejmé, že podle těchto Pravidel trhu s elektřinou postupoval, a tedy je v dané době, tj. v prosinci 2013, znal. Pokud účastník řízení přesto poskytoval krátce poté koordinovaně všem dotčeným zákazníkům informaci zjevně rozpornou s § 30 odst. 14 Pravidel trhu s elektřinou v přímém spojení s nepochybnou snahou pohnout tyto zákazníky ke zrušení svého rozhodnutí změnit dodavatele elektřiny, je namístě závěr o jeho úmyslném klamání vykazujícím zřejmé znaky systematického postupu, nikoli omylu zapříčiněném

náhodou či nedbalostí. Rada uvedenou nesprávnost pouze konstatuje, neboť tato nemůže být v dané fázi řízení důvodem pro změnu rozhodnutí o správním trestu v neprospěch účastníka řízení.

Konečně se Rada zabývala i účastníkem řízení namítanou neúměrnou délkou řízení. V tomto ohledu Rada z obsahu správního spisu ověřila, že sám účastník řízení v rámci řízení opakovaně žádal o prodloužení lhůt k seznámení s podklady pro rozhodnutí, vyjádření ve věci, odůvodnění rozkladu, atp. Vzhledem k většímu počtu v řízení projednávaných správních deliktů včetně těch, o nichž bylo napadeným rozhodnutím zastaveno řízení, a vzhledem k nutnosti vyhodnotit velké množství důkazů předávaných v elektronické podobě, je delší trvání předmětného správního řízení pochopitelné. Snaha Energetického regulačního úřadu rozhodnout o všech souběžně ve stejné oblasti veřejné správy spáchaných správních deliktech přitom byla zcela ve smyslu § 37 písm. b) ve spojení s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Rada sice shledala z pohledu rychlosti a efektivity postup Energetického regulačního úřadu v tomto řízení za nikoli ideální, avšak tato okolnost neměla vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí, proto k ní ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlédla.

V. Závěr

Po přezkoumání výroků I. a II. napadeného rozhodnutí Rada dospěla k závěru, že tyto vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu potřebného pro posouzení spáchaní správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když právní závěry Energetického regulačního úřadu byly v souladu s právními předpisy a náležitě odůvodněny, a proto návrh na jejich zrušení zamítla a výroky I. a II. napadeného rozhodnutí potvrdila tak, jak je uvedeno ve výroku shora.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

JUDr. PhDr. Vratislav Košťál, v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

BOHEMIA ENERGY entity s.r.o.